

LBRIS

We know
books

Palamarcuic Vladislav

Vendeta Vanității

EDITURA

CREATOR

BRAȘOV, 2022

Cuprins

POEZII ALESE

5	Scrisoare tuturor
15	A dragostei statuie
16	Antidot
17	Apus
18	Aripa dragostei
19	Aș fi dorit să nu te fi văzut
20	Aș fi dorit să uit de tot
21	Aș vrea
22	Atlasul dragostei
23	Balada narcisistului
24	Căiri
25	Capitulare I
26	Capitulare II
28	Carpe diem
29	Cântarea limbii române
30	Colapsul timpurilor
31	Danse Macabre
32	De aș putea
33	Decadență
34	De nepătruns
35	De-am fi copaci
36	Demult nu te-am văzut
37	Doleanță

38	Dragostea
39	Dumnezeu
40	Era glaciară
41	Era precum era
42	Eram frumoși când ne iubeam
43	Eu aș putea
45	Filosofie I
46	Flori de iarnă
47	Flori de nufăr
48	Grădinarul Păcii
50	În așteptarea ta
51	În cinstea ta
52	În lumea minunilor
54	Încă o șansă
56	Îngerul singurătății
57	În vis
58	Inimă de miere
59	La cimitirul simțirii
61	La Hades în ospete
62	La malul disperărilor eterne
63	La(l)ea
64	Mitologia dragostei
66	Mi-ajungea că ești
67	Moartea
69	Monstrul
70	Morb
71	Ne-au despărțit
73	Ochii ei
74	Păianjenul și fluturele

76	Pomul dragostei
77	Printre oameni
78	Rana sufletului
79	Războiul dragostei
80	Regina geloziei
82	Revedere
84	Ruină de smarald
86	Schiță I
87	Scrisoare mamei
89	Secolul negru
90	Sicriul Pandorei
92	Sfârșitul lumii
93	Sfârșit de vară
94	Spre Lună
95	Spre tine
96	Tabloul dragostei
97	Trofeul fericirii de apoi
98	Tronul tristeții
99	Tu m-ai pierdut
100	Vendeta Vanității
102	Vierul
103	Vladislav

ROMANȚE

107	Aș fi dorit să nu doresc
108	Da
109	Din nou
110	În dimineți pustii
111	Lipsă

112	Reîncarnare
113	Renaștere
114	Romanță I
115	Romanță II
117	Romanță III
118	Romanță IV
119	Romanță V
120	Romanță VI
121	Ți-aș dăruî plăceri

POSTMODERNISM ROMANTIC

125	Alfabetul despărțirii
127	Azi toți sunt poeți
129	Ciocănitoea
132	Doru
135	Eu sunt al nimănuî
137	La circ
139	La etajul IO
145	Numărătoae
147	Oameni de unică folosință
151	Postmodernism romantic I
153	Postmodernism romantic II
155	Vin cu sare
158	Zombieland

LBRIS

We know
books

Poezii
Alese

*„Ce nu pricepeți, pentru voi nu este.
Ce nu va merge, credeți că-i poveste. Ce voi nu cântăriți,
ușor vă pare. Ce n-ați emis chiar voi, valoare n-are.”*

— JOHANN WOLFGANG VON GOETHE —

A dragostei statuie

Ea miere de la viespi ades cerșea,
De la hiene – carne,
Iar lacrima pe inimă-i cădea
Și-o prefăcea în skarne.

Nimeni precum eu nu o vedea...
Toți o vedeau o floare!
Iar eu o-asemănam cu moartea mea
Și cu a mea salvare.

Nimeni precum ea nu-nțelegea
Cum mi-e să fiu străin,
Cum mi-e să fiu o nevăzută stea
Pe-al cerului satin.

De multe ori, dar falnic îmi zâmbea!
Cu buzele de miere...
Și câteodată dulcele-mi dădea –
Săruturi adultere.

Cuvintele-mi din zvâcnet le prindea
Și le bătea în cuie,
Iar în adâncul meu timpul cioplea
A dragostei statuie.

Antidot

Eu sunt bolnav și tot îmi zic
Că n-am nimic, că n-am nimic...
Un vers doresc să îți dedic
Și-mi interzic, și-mi interzic...

În noapte, dragă, te-am visat,
Era ciudat, era ciudat...
Și-n dimineață m-am sculat
Singur în pat, singur în pat...

Ca o fantomă te-ai ivit,
Căci te-am iubit, căci te-am iubit...
Cu mâna mea ne-am despărțit,
Dar am greșit, dar am greșit...

Și-mi pare rău c-am fost zăluzi,
Că nu m-auzi, că nu m-auzi...
Și pentru tot în ce m-acuzi
Tu să mă scuzi, tu să mă scuzi...

Am încercat să fac mai tot,
Dar ce să pot, dar ce să pot?
Nu-i chip din suflet să te scot,
Nu-i antidot, nu-i antidot...

Apus

Era apus în plina lui ardoare
Pe cer un boschetar – cumplitul soare!
Și eu, lăsat în ultima lumină,
Ținând pustietăți de mână.

Era frumos să văd cum ziua moare,
Cum cerul s-a tăiat precum o floare
Și-a fost lăsată pe câmpii.
Eu te-așteptam să vii...

Era un orizont precum o mare,
Iar eu te pescuiam și-aveam răbdare...
Dar becul de pe cer s-a stins,
Așa și nu te-am prins.

Era multă tristețe, disperare...
Iar sufletu-mi în flăcări de plecare
A ars și-a fost distrus,
Era al meu apus.

Aripa dragostei

De-atâtea ploii, de arșiță cumplită
Am ars, m-am înecat, și tot în van!
Oricât nu am iubi, într-o clipită
Se poate scurge-al dragostei ocean.

Azi sufletu-mi e-o peșteră pustie,
Iar în stomac, în loc de fluturași
Nici aripi de lilieci nu mai adie,
Nici că se-aud a-îndrăgostirii pași.

Dar când încerc să zbor, mă arde-n os,
Căci simt că-i rupt ceva de la o vreme...
Căci orice este bun și ce-i frumos
Se termină, târziu sau mai devreme.

Mă regăsesc aici, la un final,
În ziua-n care păsări nu mai cântă...
Bolind, am mers cu frică la spital,
Mi-au zis: „Aripa dragostei e frântă”.

Aș fi dorit să nu te fi văzut

Aș fi dorit să nu te fi văzut,
Să nu doresc din mers să te salut
Și niciun vers nu aș vrea să-ți mai dedic,
Căci nu mai simt nimic...

Decât doar poate ura,
Ca să-mi sudeze-n suflet crăpătura
De marele-al îndrăgostirii „leac” –
Eu ura pentru tine o îmbrac.

Îmi voi purta veșmântul odios,
Mergând prin parc cu ochiul riguros
Și voi ucide oamenii cu ură,
Lipsit de al făgadelor armură.

Iar când te voi vedea pe tine iar,
Eu teamă n-oi simți involuntar,
Voi fi de câinoșenie călit,
Căci azi regret să știu că te-am iubit.

Aș fi dorit să uit de tot

Aș fi dorit să uit de tot, de toți, de ce-am făcut...
Să mă refac, să mă transform într-un morman de lut
Și să sculptez făptura mea cu totul diferit,
Cu ochi ce nu mai strălucesc, c-un suflet pocăit.

Să nu mai am coroana morții pe capul meu de june,
În gaura din pieptul meu să nu mai fie dune...
În locul inimii de fier să-mi stea o floare vie,
Precum și nufărul în lac – în dragoste s-adie.

În loc de mâinile de-argint să am doar două crengi,
Zbătându-se în vântul vieții dup-a naturii legi,
Să îmi ating plăpând ursita ca sălciile – apa,
Ca degetul de pianist ce lin atinge clapa.

Aș fi dorit să uit de tot, de toți, de ce-am făcut...
Să mă afund în altă viață, să ard al meu trecut,
Doar ca să ardă nu e-n stare acea eternă gheață,
Ce-mi oglindește amintirea și dragostea măreață.

Aș vrea

Aș vrea să stăm în patu-n care
De dureri să ne golim,
Să făurim povești murdare,
Să-i mâniem pe frații Grimm!

Să fii a mea scufiță neagră,
Iar eu să fiu lupul flămând,
Mâncându-te o noapte-ntreagă,
Tăceri cu strigăte rupând...

Să cazi în lumea de minuni
În care timpul se oprește,
Să fii a mea, din slăbiciuni
Să simți puterea ta cum crește.

Să omorâm orice-amintire
Și disperarea mea cumplită,
Să îmi întorci ochii spre bine
Când mintea mi-e de rău orbită.

Să-mi zici cuvinte-mbietoare
Cu vocea ta de somn pitiță,
Să-mi fii acea privighetoare
Ce-n sufletu-mi întruna cântă.

Atlasul dragostei

Când pentru prima dată te-am citit,
Cu-atenție, prin ale tale pagini
Adâncul sens ascuns l-am răscolit,
Ieșind dintre paragini...

Am dat de lumea ta interioară,
Cât îți sorbeam cuvintele din piele
Îmi înfigeai în suflet a ta gheară.
Punând trecutul meu sub ghilimele...

Ai făurit iubirii – alfabetul.
Cât eu ți-eram o exclamare crudă
Mi-ai devenit mai mult decât prezentul.
Și m-ai sedus cu-atingerea-ți bermudă...

Mi-ai încleștat întru cerneala ta
Metafora-mi subtilă și profundă,
Iar eu mi-am răsădit amprenta mea
Pe inima-ți blajină și zăludă.

Ne-am copertat sub plapumă, și-n doi
Cu fast ne-am recitit prefața-n glas,
Dar fără de cuvinte! Complet goi,
Am întocmit al dragostei atlas.

Balada narcisistului

Sunt un monstru blajin,
Al trandafirului spin.
Sunt zefirul sărat...
Sunt „vorbesc”, iar tu – „tac”.

Sunt un râu ce nu curge,
Un vampir ce nu suge,
Un copac fără crengi.
Eu sunt „vin”, iar tu pleci.

Sunt tot răul din rai,
Sunt un Pan fără nai,
Sunt un înger zglobiu...
Sunt „iubesc”, tu – „nu știu”.

Sunt o lună în zori,
Sunt eterne orori.
Sunt un plâns de regret...
Sunt „promit”, tu – „nu cred”.